

UNGHERESE

Traduzione provvisoria - Ideiglenes fordítás

COLLEGAMENTO CH

Rocca di Papa, 2016. november 19.

„A cseppünk”

1. KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

(taps)

Ray Asprer: Sziasztok! Üdvözlünk mindenkit! Isten hozott benneteket a kollegamentón!

Maggi Emrén: Milyen jó, hogy együtt lehetünk annak tudatában, hogy az egész világról együtt vagyunk. Rögtön el is mondjuk, hogy mindannyian elküldhetjük benyomásainkat ezzel a közvetítéssel kapcsolatban, és közreadjuk a közösségi hálón.

Ray: Ray vagyok a Fülöp-szigetéről. (Tagalog nyelven üdvözöl). Rómában élek, és a Mozgalom nemzetközi központjában dolgozom.

Maggi: Én Maggi vagyok Svédországból. Stockholmban lakom, de Lappföldön, az északi sarkkörön túl nevelkedtem. De aztán az egyetem után Kamerunban, a fontemi városkában töltöttem egy időszakot, mely nagyon fontos volt számomra. Ezért Afrikában is otthon érzem magam.

Itt a teremben jelen vagyunk az egész világról. Van például egy család az Egyesült Államokból, hátul egy kongói család, aztán az Új Emberiség Mozgalom képviselője, akik most tartják nemzetközi kongresszusukat itt a közelben. *(taps)* Itt vannak az ökumenikus bizottságunk tagjai, akik etikai kérdéseket vitatnak meg a napokban, ők is itt vannak velünk a teremben...

Egyszóval sokan vagyunk! Kezdjük!

Telefonösszeköttetésben van velünk Maria Voce, Emmaus... *(taps)* a Fokoláre Mozgalom elnöke. Ő most lábadozik egy műtét után, és tudjuk, hogy szépen javul.

Emmaus, ciao! De jó, hogy üdvözölhetünk téged!

Maria Voce (Emmaus), telefonösszeköttetésen keresztül: Sziasztok! Én is nagyon örülök! És nagyon megható, hogy mindnyájatokat üdvözölhetlek az egész világon! Szeretnék köszönetet mondani azért a szeretetért, mely nagyon sokfelől eljutott hozzám az imák, a felajánlások formájában, és különféle módokon. És szeretném elmondani, hogy itt vagyok, jobban vagyok, és remélem, hogy a lehető leghamarabb visszatérhetek a mindennapi életbe.

Bár el kell mondanom, hogy soha nem éreztem a mindennapi életen kívül magam, mert számunkra a mindennapi élet a szeretetben megélt élet, és azt mindig lehet élni. Mindennapi, ugyanakkor rendkívüli.

Tehát ma is, ezzel a jelszóval, hogy „Szeressünk az apró dolgokban”, érzem, hogy ezt megtehetem, ti is megtehetitek a világ bármely pontján, és ez mindenképpen, mindig összeköt minket ebben az életben, mely mindennapi, ugyanakkor rendkívüli.

Tehát éljük együtt, folytassuk együtt a Szent Utazást, és amint lehetséges, találkozunk. Nagyon-nagyon örülök, hogy üdvözölhetlek benneteket. Sziasztok! (*taps*)

Ray: Köszönjük, Emmaus! A mihamarabbi viszontlátásra! (*taps*)

2. EGY FELTARTÓZTATHATATLAN NEMZEDÉK

Ray: Ezekben a napokban, itt a közelben, Castelgandolfóban, egy lelkesedéssel teli kongresszus zajlik. 1.200 gen találkozik, a Mozgalom fiataljai. Ez egy életteli történet, 50 évvel ezelőtt kezdődött. Egy olyan történet, amit nem lehet feltartóztatni. Ők maguk mondják ezt. Most kapcsoljuk őket. Tamara itt vagy?

Tamara Pastorelli: Ciao Ray!

Ray: Ciao Tamara, ciao genek!

Tamara: Itt vagyunk! Ahogy láthatod is, olyan fiatalok vannak itt körülöttem, akik valóban a föld végső határaitól érkeztek. Vannak itt Guatemalából, mint például Lilia, aki a Maya bennszülött néphez tartozik.

Lilia: (*kaqchikel nyelven üdvözöl*).

Tamara: Azt mondta, hogy nagyon örül, hogy itt van. Az anyanyelvén üdvözölt bennünket, kaqchikel nyelven.

Aztán itt van Aziz Irakból.

Aziz: (*arámi nyelven üdvözöl*).

Tamara: Az ő üdvözlete a békéről szólt, és arámi nyelven, az anyanyelvén mondta el. Aztán tudnotok kell, hogy valóban vannak itt olyan genek is, akik a föld végső határaitól jönnek. 26 órát utaztak repülőn Rómáig. Ezek az Új-Kaledóniai genek. (*taps*) Köztük itt van Gregory, 19 éves, és ő még messzebről jön, a Wallis szigetekről. Képzeltetek el egy picit a Csendes-óceánon, 96 négyzetkilométer nagyságú, és 4 óra repülőútnyi távolságra van Új-Kaledóniától. Gregory, mit jelentett számodra ez a kongresszus? (*franciául megismétli a kérdést*)

Gregory: (*franciául*)

Tamara: Azt mondja, hogy ez a kongresszus az egyik legszebb dolog, amit átélhettem. Egy új meglátással megyek haza, új módon látok mindent.

Gregory: *(franciául)*

Tamara: Főként a testvéri szeretet megélését, és hogy hogyan lehet egységet építeni hazájában a különböző népcsoportok és vallások között.

Szeretnénk valami mással is megajándékozni benneteket. Csütörtök délelőtt eljöttünk kíváncsiskodni a kongresszus kezdetén, és most bemutatunk róla egy rövidfilmet.

(zene)

Tamara: *Belopakodtunk ide a gen kongresszusra, mert azt mondták, hogy ma délelőtt különleges pillanattal indul, úgy hívják, expo, a Gen Mozgalom történetének expója. Menjünk, fedezzük fel, miről is van szó... (zene)*

Installációkon, színházi alakításokon, vetítéseken, a fény játékein keresztül a genek személyesen felfedezhették és megtapasztalhatták a Gen Mozgalom gyökereit.

Szereplő: *amikor arról volt szó, hogy formát adjunk a Gen Mozgalomnak, nem akartuk, hogy egyszerűen emberi szervezés legyen, mert szabadnak kellett lennie.*

Gloria, Uganda: *50 év múlt el azóta, de ugyanaz a nemzedék vagyunk, mely nem áll meg, és most is azért szeretne élni, amit Chiara átadott nekünk.*

Damián, Argentina: *Az az ötletünk támadt, hogy végigjárjuk a Gen Mozgalom éveit. Ez ünnep számunkra. Szerettük volna megünnepelni a Gen Mozgalom fennállásának 50. évfordulóját egy találkozó keretében. Több mint 1.100-an vagyunk itt genek a világ minden részéről, hogy e történet jelentősebb eseményein és Chiara szavain keresztül megpróbáljuk valamiképp újraélni azt. (zene)*

José Louis, Brazília: *Chiara megosztott velünk egy titkot, hogy Jézusra életének abban a pillanatában tekintsünk, amikor keresztre feszítették. Ez volt élete legfontosabb pillanata. Ezért nekünk az elhagyott Jézusra kell tekintenünk. Ő a titok, hogy megvalósítsuk ez egyesült világot. (zene)*

David, Fülöp-szigetek: *Úgy érzem, csodálatos volt. Láttam a kemény munkát, sok-sok barátomat, akik ezért dolgoztak. Az az érzésem, hogy sok dolog történik a világban, és sokan szeretnék adni a maguk részét, hogy megváltozzanak a dolgok. Ez nagyszerű. (zene)*

Chiara Lubich: *„Genek, készek vagytok, hogy hűségesek legyetek Jézushoz, ahhoz, amit Ő szeretne? Tehát, az Ideálhoz, egy egész életen át?” (zene)*

Damián, Argentina: *Erre az alkotásra, amit a hátunk mögött láttok, minden gen ráírja a nevét, és megújítja elköteleződését az egyesült világ építéséért. (zene)*

Irma, Olaszország: *A genek azért jönnek ide, hogy megtudják, hogyan éltünk mi akkor, hogy megismerjenek valamit... Fényképeken és a tapasztalatainkon keresztül elmondjuk nekik, hogyan éltük a kezdeteket.*

Diego (Iride), Olaszország: *Csodálatos lehetőségnek tartom, hogy együtt lehetek a mai genekkel, de nem csak azért, hogy elmondjuk nekik a tapasztalatainkat, hanem azért is, hogy meghallgassuk őket, meghallgassuk a kérdéseiket, halljuk, mi érdekli őket.*

Patience: *Ezekben a fiatalokban megvan az erő, hogy örömet adjanak nekünk, felnőtteknek is, ezért vagyunk itt, hogy örökre genek maradjunk!*

(zene és taps)

Ray: Nagyszerű! Köszönjük!

Maggi: Éljen! Jó folytatást!

3. ÜDVÖZLÉSEK

Maggi: Most szeretnénk üdvözölni 800 fokolarinát és fokolarinót, akik Aparecisában gyűltek össze egész Brazíliából. Sziasztok! João Batista és Juliana, hallotok minket?

Juliana és João Batista: Igen! Sziasztok!

Maggi: MeséljeteK egy kicsit, mit csináltok ezekben a napokban?

Juliana: Ezekben a napokban a fájdalom sokféle arcáról gondolkodunk el és beszélgetünk, melyekkel a társadalmunkban találkozunk, és az elhagyott Jézust szeretnénk meglátni ezekben.

João Batista: Elég, ha a politikai válságra, a társadalmi egyenlőtlenségre, a korrupcióra gondolunk. Mindenki szeretne alternatívákat felállítani, mi is ugyanígy. Ezért azon túl, hogy az adott problémák megoldásáért dolgozunk, az egység kultúrájára is szeretnénk képezni magunkat, mely nem tagadja a különbözőségeket, a különböző területeket. Ezen a találkozón erre is képezzük magunkat.

Ray: Nagyszerű!

Maggi: Köszönjük! Ez nagyon fontos!

4. KÖZÖSSÉGI GAZDASÁG – EGY KIHÍVÁSSAL TELI VÁLLALKOZÓI TERV: „ADJUNK, HOGY NÖVEKEDJÜNK” (BELGIUM)

Ray: 25 évvel ezelőtt Chiara épp Brazíliában indította útjára a Közösségi Gazdaságot elszánt válaszként a szegénység és igazságtalanság tragédiájára, mely a béke ellensége. Chiara azt javasolta a vállalkozóknak, hogy olyan cégeket hozzanak létre, melyek hasznot termelnek, hogy megosszák a szegényekkel. Szinte gigászi odaadás ez, sok kihívással, gazdasági és pénzügyi válsággal kellett szembenézni.

Most megismerhetjük két ilyen cég történetét. Az első beszámoló Belgiumból érkezett.

(zene)

Koen Vanreusel CEO Easykit: Koen Vanreusel vagyok, az Easykit ügyintéző igazgatója. Különbféle barkács-csomagokat árusítunk a lakáskarbantartáshoz. Rendszeresen bekapcsolódunk a közösség életébe, a társadalmi tevékenységekbe. A megtermelt hasznot megosztjuk az alkalmazottainkkal, de a cégen kívül másokkal is. Főleg azokkal, akik szegénységben élnek, akár külföldön, akár a lakókörnyezetünkben.

Cégünk például támogat egy projektet Burundiban, mely az utcagyerekek oktatásával foglalkozik. Vízvezeték-szerelő, villanyszerelő és műszerész-képzésben részesülnek, és elindulhatnak az önállósodás útján. (zene)

Két vagy három műszerészünk lemondott a nyaralás egy részéről, hogy elmenjen és tanítsa ezeket a fiatalokat. Az egész vállalati közösségünk bekapcsolódott a projektbe. (zene)

Ellen Van Stichel: 1991-ben kezdődött, amikor Chiara Lubich, a Fokoláre Mozgalom alapítója szembesült Brazília hatalmas ellentmondásaival. Látjuk a tv-ben. Felhőkarcolók az egyik oldalon, nyomornegyedek a másikon. Azt gondolta magában: „hogyan lehet, hogy nem tudjuk felszabadítani az embereket a szegénység alól, amikor oly sok gazdagság van a világon?” Meg akarta találni az egyensúlyt, és – ahelyett, hogy egy szociális-gazdasági projektet indított volna útjára, - elhatározta, hogy egy igazi gazdasági tervet indít el. A közösségi gazdaság a szabadkereskedelem törvényeit követi, de más módon közelíti meg a hasznot, a munkatársakat, és így tovább. (zene)

Koen Vanreusel: A közösségi gazdaságban megtaláltuk a strukturális választ a szegénység legyőzésének problémájára. Mert egy olyan cég, ami egy jól működő piaccgazdagságot folytat, hasznot termel, olyan eszközöket teremt, mellyel dolgozni lehet. Ez ösztönzött, hogy részt vegyünk a projektben. (zene)

Marleen, dipendente Easykit: Minden évben kapunk egy 250 eurós utalványt, amit odaajándékozhatunk egy általunk kiválasztott jótékonyági intézménynek.

Dorien, dipendente Easykit Azt gondoltuk, legalábbis én azt gondoltam, hogy nagyon pozitív ez részükről. Főként azért, mert mi választhattunk, hogy melyik szervezetnek adjuk, és nem ők mi helyettünk. (zene)

Ellen Van Stichel: Felénk úgy mondják: „Gondolkodom, tehát vagyok”. A mai társadalom azt mondja, hogy csak akkor vagyunk, ha fogyasztunk. A közösségi gazdaság fejetetejére állítja ezt a gondolatot, és azt mondja: „Adok, tehát vagyok”. Ha adunk, boldogok vagyunk, de nem csak a saját számításaink miatt adunk. Akkor vagyunk igazán boldogok, ha látjuk, hogy mások is boldogok. (zene)

Koen Vanreusel: A Közösségi Gazdaság a szokásostól eltérő célt nyújt a cégnek és vezetésének. Megelégedéssel tölt el, ha látjuk, hogy a cégünk virágzik. Az emberek

együttműködnek, jó a légkör. Ez fontos és jó dolog, de egy újabb lépést is meg kell tenni, hogy magasabb, természetfölötti célt állítsunk a cégünk elé.

(zene és taps)

5. KÖZÖSSÉGI GAZDASÁG – KÉT ZSÁK LISZT TÖRTÉNETE, MELY KULTÚRÁVÁ VÁLIK DAEJONBAN (KOREA)

Ray: Most menjünk egy másik kontinensre. A következő rövidfilm Koreából érkezett.

Speaker: *Májusban Luigino Bruni közgazdász előadást tartott Koreában, Szöulban, az országgyűlés székházában. A konferencia címe: „Közösségi Gazdaság, új gazdasági modell mindenki számára”.*

Abból az alkalomból a Sungsimdang nevű pékség és cukrászda meglepő története lebilincselte a jelenlévők figyelmét, meghatottságot és csodálatot váltott ki. Nézzük, hogy is történt. (zene)

„A két zsák liszt csodája – Sungsimdang”.

1950. Koreában polgárháború tört ki, mely három évig tartott. A kommunizmus uralma alatt élő északi lakosság a szabadság keresésére kelet felé menekült. Köztük volt Ghil Sun, aki később Daejonban telepedett le.

Ghil Sun ezzel az ígérettel fordult Istenhez: „Ha a családommal megmenekülök, az életemet a szegényekért élem le”.

1956-ban kapott két zsák lisztet a plébániáról. Elkezdett gőzölt kenyeret sütni, és úgy nevezte el, hogy Sungsimdang, mely „szent szívet” jelent. Ő is szegény volt, mégis minden nap kenyeret osztott a rászorulóknak. Ez a megosztás még ma is tart, eddig egyetlen napot sem hagyott ki.

A Sungsimdang pékség a város központjában található. Minden nap 10.000-en vásárolnak ott kenyeret.

Park Kyong A, kliens: *„Ha a Sungsimdangra gondolunk, a ’társadalmi elosztás, a szolgálat’, az öröm légköre jut eszünkbe, egy szép hely, ahová szívesen visszatér az ember”.*

Speaker: *A Sungsimdang nem csak a mindennapi árusítás miatt süt kenyeret, hanem azért is, hogy élje a megosztást. A frissen sült kenyeret több mint 80 szociális központba szállítják.*

Im Young Jin, tulajdonos: *Több intézménye elküldjük a naponta megmaradt kenyeret, tehát nincs szikkadt kenyér a boltban, a vevők tudják, hogy mindig friss kenyeret kapnak. Sokkal többet kapunk annál, mint amit adunk.*

Speaker: A Sungsimdang több mint 150 fajta kenyeret készít, több mint 400 alkalmazottja van, akik nagy energiával dolgoznak, és büszkék, hogy ehhez a családhoz tartozhatnak.

Az üzem fejlődése ellenére Fedes, a tulajdonos egyszer csak nagy ürességet tapasztalt, és nehézségei támadtak az alkalmazottaival szemben.

1999-ben a Sungsimdang tulajdonosai részt vesznek a Közösségi Gazdaság nemzetközi iskoláján, Tagaytayban (a Fülöp-szigeteken), és egy új távlat nyílt előttük: hogy 'altruista' szellemben irányítsák a céget, és a társadalom javát szolgálják.

Kim Mi Jin, proprietario Sungsimdang: Abban az időszakban több mint 4.000.000 eurós hiányunk volt. Ez valóban túl nagy kihívás. De éreztük, hogy a Sungsimdang a Közösségi Gazdaság cége lehet. Ahogy visszamentünk Koreába, 800 eurót kezdtünk küldeni, ami egy alkalmazott havi fizetésével ér fel. A cég kapujára azt írtuk: „Sungsimdang, a Közösségi Gazdaság cége”. 2001-ben a „Rosso Co. Kft” nevet vette fel.

Speaker: 2005-ben tűzvész tört ki, és az egész épület leégett. A Sungsimdang nagy krízisen ment keresztül. De másnap valami váratlan dolog történt.

„A céget hamu borítja. Mi építsük újjá!” jelszóval minden alkalmazott megjelent, hogy újjáépítse. Egy hét múlva újra sült a kenyér! A vállalat tőkéje szinte nullára csökkent, de újra fókuszba kerül a Chiarától kapott „mottó”: „Törekedjete arra, ami jó minden ember szemében” (Rm 12,17). Ezt választották a cégvezetés elvéül, hogy az embert állítsák középpontba.

A későbbiekben 30%-kal nőtt a forgalom, és elhatározták, hogy a 15% hasznot ösztönzéseképp az alkalmazottaknak adják. (zene)

A Sungsimdang a múlt hónapban ünnepelte fennállásának hatvanadik évfordulóját. „Az én városom, az én Sungsimdang-om” mottóval a cég elzárkózott attól, hogy belépjen Szöul nagy üzleteibe, és mint helyi pékség Daejonban maradt. A hatvanadik évfordulón a meghívottak között jelen volt a püspök, a polgármester, hazai és külföldi vállalkozók, akik el szeretnék sajátítani a Sungsimdang Közösségi Gazdaság szerinti vezetésének elvét.

President Okada, Okada Food Company, Japan: A Sungsimdang egészséges, higiéniaailag biztos, nyugodtan fogyasztható élelmiszert állít elő, és folyamatosan képi az alkalmazottait. Ez sokat jelent számomra, valóban van mit tanulnunk. (zene)

Speaker: Így a Sungsimdang szervesen hozzátartozik Daejon kultúrájához. Nem hiányozhat a város turisztikai állomásai közül. Minden hétvégén hosszú sor áll az üzlet előtt kenyérért.

„Jót tenni minden ember szemében”: ez azt jelenti, hogy örömet szerezni mindenkinek: a vásárlóknak, az alkalmazottaknak, az üzlettársaknak, a helyi közösségnek. (zene)

Yoon Hyun Don, alkalmazott: *Igaz, hogy a kenyér egyszerű, de egy kis dolog is megérintheti a szíveket, és egy apró szeretet-cselekedet is felmelegítheti a társadalmat. Én ezzel a meggyőződéssel dolgozom! (zene)*

Felirat: *A különböző árusítóhelyeken a Sungsimdang nap mint nap 80 szociális központnak oszt szét kenyeret havonta 25.000 euró értékben.*

(taps)

Ray: De hová visznek bennünket ezek a repülők? Kérdezzük meg Rebeca Gómezt. Rebeca spanyol, a Közösségi Gazdaság egyik nemzetközi projektjének a koordinátora. Rebeca milyen távlat áll ma a Közösségi Gazdaság előtt?

Rebeca Gómez: A 25. évforduló alkalmából sok esemény volt: pán-ázsiai kongresszus a Fülöp-szigeteken, az európai vállalkozók kongresszusa Svájcban, egy országos fórum Brazíliában, Bolíviában a latin-amerikaiak találkozója, és sok más rendezvény. Ma a Közösségi Gazdaság egy generációs átmenetet él. Azoknak a vállalkozóknak és szakembereknek a nemzedéke, akik 25 évvel ezelőtt nagylelkűen válaszoltak javaslatára, most átadják a stafétát a vállalkozók következő generációjának. És még több fiatal rendelkezésére állnak, hogy segítsék őket a Közösségi Gazdaság szellemében működő új cégek elindításában.

A vállalkozók részéről mindig is létezett a támogatás. De mi az újdonság ma? Létrehoztunk egy nemzetközi hálót azok között a vállalkozók, szakemberek és kutatók között, akik készek arra, hogy elkísérjék, képezzék, és tanácsaikkal segítsék azokat a fiatal vállalkozókat, akiknek helytálló vállalkozói projektjeik vannak. Jelenleg 11 országból kapcsolódtak be ebbe a hálóba, és egy nemzetközi iroda fogja őket össze. Az iroda ennek az egész hálónak a szolgálatában áll, és a loppiano-i Lionello Bonfanti Ipari Központban van a székhelye. Aki szeretne többet megtudni róla, látogasson el a honlapunkra.

Végezetül van egy nagyon jó hírünk, amit néhány napja kaptunk: 2017. február 4-én a pápa szeretne találkozni a Vatikánban a Közösségi Gazdaság képviselőivel. 400-an vesznek majd részt: vállalkozók, diákok, kutatók, bizottságok, szervezetek, ipari központok tagjai az egész világról. Nagy örömmel és lelkesedéssel tölt el bennünket ez a lehetőség, és megerősíti számunkra, hogy a világnak ma szüksége van a Közösségi Gazdaságra. *(taps)*

Ray: Köszönjük, Rebeca, nagyszerű!

6. LUTHER REFORMÁCIÓJÁNAK 500. ÉVFORDULÓJA - LUND (SVÉDORSZÁG)

Maggi: A célunk az egyesült világ, és építéséhez be is kell gyógyítani a múlt sebeit.

Van itt egy fénykép: itt látjuk a Római Katolikus Egyház és a Lutheránus Világszövetség vezetőjét. E mögött a fénykép mögött a konfliktusok, a gyűlölet, a meg nem értések, az előítéletek, a háborúk és az erőszak 500 éves története áll. Természetesen, nem úgy történtek a dolgok, ahol Luther gondolta, amikor elindította a reformációt.

Most a megbocsátáshoz, a megbékéléshez konkrét gesztusokra van szükség. Engem, mint evangélikust nagyon megrázt ez az esemény, amit alig három hete éltünk Lundban és Malmön, Svédország déli részén. Sokan voltunk jelen, néhányan most itt is itt vannak a teremben, mint Friederike Koller és Ángel Bartol. Ti Emmaus legközelebbi munkatársai vagytok, és ott képviseltétek őt.

Friederike, te, aki Németországban születtél, ahol talán jobban érezhető a katolikusok és evangélikusok közti szakadás, gondoltad volna valaha, hogy át fogsz élni egy ilyen pillanatot az életedben?

Friederike Koller: Álom volt, és most ez az álom valóra vált, ezért végtelen hála volt bennem, hogy ott lehettem ezen a történelmi eseményen, amikor az evangélikus egyházak és a katolikus egyház legfőbb vezetői bocsánatot kértek Istentől a törtétekért, a sok sérelemért, háborúkért; és együtt tarthatták az ökumenikus imát, együtt ünnepelehték Krisztust.

Aztán nagy örömmel töltött el, hogy mélyebben megérthettük Luther Márton személyét. A pápa is kifejezte elismerését és köszönetét azért, hogy Lutheren keresztül Isten igéje, a Szentírás jobban központi szerepet kapott a különböző egyházak híveinek életében.

Egyszóval érezhető volt ennek a történelmi pillanatnak az újdonsága, ahonnan már nincs visszaút. Mi éreztük, hogy ott képviseljük azt a sok embert, akik az elmúlt 50 év alatt hittek az egységben, imádkoztak, éltek és dolgoztak érte. És ennek az életnek a talaján most Isten új kegyelmet adott, ami új fényben világítja meg a múltat, új kapcsolat született a képviselők között, az igazi nagyrabecsülés, a köztünk lévő Jézus kapcsolata, ahogy a pápa mondta néhány nappal ezelőtt. És új, konkrét odaadás a két Egyház együttműködésében. A két nemzetközi karitatív intézmény aláírta a közös együttműködési nyilatkozatot.

Most ennek az útnak folytatódnia kell, ezért minden evangélikus és katolikus közösséget és plébániát arra hívtak, hogy bátran, kreatívan és nagy reménnyel folytassák ezt az utat az egyházak teljes közössége felé.

Maggi: Nagyszerű. És te, Ángel? Ahogy Friederike mondta, érezhető volt a levegőben ez a fény, ez a kegyelem, és én azt mondanám, a remény. Valóban. Szerinted ez miből fakadt? Mi lehet ennek a fénynek az alapja?

Ángel Bartol: Gondolom, az első, amit elmondhatunk, hogy a remény abból a tényből fakad, hogy maga Jézus imádkozott az egységért. Aztán mi, mint Mozgalom, kifejezetten azért

születtünk, hogy részünket adjuk az egységért. És az is nagy hatással volt rám, hogy azzal a tudattal lehettem ott, hogy a Mozgalom, az egység karizmája 55 évvel ezelőtt kezdett elterjedni az evangélikusok körében. És ahogy ott voltam, megértettem, még jobban megerősödött bennem, hogy mi ezért születtünk, hogy részünket adjuk az egységhez, tehát ez is a reményünk. És azért láttuk, mert az elmúlt években sokan az életüket adták ezért, és továbbra is adják. De számunkra ez megélt élte, aztán jönnek a tanulmányok, az elmélyítések, a teológia... de főként élet. Valóban erről teszünk tanúságot mi ketten is, ott voltunk együtt, és semmi különbség nem volt köztünk; természetesen be kell még járnunk egy utat ahhoz, hogy bizonyos dolgokban visszataláljunk a teljes közösségre, de nem volt különbség, mert szerettük egymást, Jézus köztünk volt. Sőt, a pápa is azt mondta az egyik interjúban, hogy a különböző Egyházak vezetőivel valóban köztük van Jézus.

Aztán egy különleges pillanat a székesegyházban, amikor Chiarára gondoltam. Biztosak vagyunk benne, hogy nagyon örült ennek az eseménynek az Égben.

Tehát nagy reményt jelent, hogy az életre, a tapasztalatra, és főként Isten tervére épül.

Maggi: Így van. Köszönjük! (*taps*)

7. A MEGBÉKÉLÉS ÚTJA MIANMARBAN

Ray: Látjuk, hogy a világban darabokban zajlik a harmadik világháború, ahogy Ferenc pápa gyakran elmondja. De most annak a világbékének szeretnénk hangot adni, amit darabokban, sokszor nehézségek árán építünk, azt a békét, amit meg kell újítanunk.

Mianmar, Aung Szan Szu Kji-vel az élen. Az ország 50 évig tartó katonai diktatúrából kezd kilépni. A béke építése küzdelemmel jár, de sokan ezért munkálkodnak. Hárman is vannak itt közülük a teremben, három fiatal, és velük együtt mások is a környező országokból. Nézzük meg velük ezt a tudósítást.

(környezet)

Speaker: 2016. szeptember 26-án a Nobel-békedíjas Aung Szan Szu Kji megtartja első történelmi beszédét New York-ban, az ENSZ nagygyűlésén.

Szinte egy évvel azelőtt nyerte meg a választást Mianmarban több mint húsz évvel azután, hogy ugyanabban a házban, Yangon központjában házi őrizetbe vették. (zene)

Azután, hogy kivégezték édesapját, Aung Szánt, akit ma a haza hőségének tartanak, és több mint 50 év nemzetközi elszigeteltség és embertelen katonai diktatúra után a „The Lady” azon fáradozik, hogy az egykori Burmát, melynek 14 állama van, és mintegy száz nyelvet beszélnek, a béke és a demokrácia felé vezesse.

Genny, Assitent Field Officer UNHCR: *Amikor fiatal voltam, a 80-as években, rendkívül nehéz volt az élet itt Mianmarban. A politikai helyzet miatt sokakat elveszítettünk, én is elveszítettem az édesapámat.*

De mindig azt reméltem, hogy megváltoznak a dolgok. Amikor befejeztem a tanulmányaimat a loppianói Sophia Egyetemen, munkába álltam: a menekültek hazatérésével és pozitív újraintegrálásával foglalkozom; Ugyanis a több mint 20 éves konfliktus, polgárháború miatt kilenc menekülttábor létezik a határon, ahol még menekültként élnek.

A másik dolog a megbocsátás és a kiengesztelődés. Mianmarban ez óriási feladata minden állampolgárnak. (környezet)

Chiara azt mondta: lásd újnak az embert. Ha azokra gondolkodok, akikkel korábban kapcsolatom volt, igyekszem újnak látni őket.

A megbékélés nagy odaadást igényel, mert nem csak nekem kell megtennem. Az egész országot érinti. De saját magamtól, a magam környezetétől akarom kezdeni. (zene)

Valentina Soe Myint, Medical Doctor: *A bátyámon keresztül ismertem meg a Fokoláre Mozgalmat. Meghívott az egyik tanára lakására egy találkozóra. Később megtudtuk, hogy a tanára fokolarinó, aki néhány év után elköltözött az országból, de a lelkeség megmaradt minden fiatal között, akik részt vettek azon a találkozón. Talán több mint tíz éven át semmi kapcsolatunk nem volt a Mozgalommal, de az Élet Igéjén keresztül kommunikáltunk. Lefordítjuk a mianmari helyi nyelvre, és szétosztjuk azoknak, akik már több éve ismerik a Mozgalmat. (ének)*

Ez azóta van így, hogy a Fokoláre Mozgalom megnyitotta a házát Mianmarban, 2003-ban. A Mozgalom családja itt még nagyon kicsi, de egyre többen vannak a családok, és összeköttetésben vagyunk egész Mianmarban. (zene)

Christopher Sai Mon Shan: *Most már végre van egy férfifokolárunk Burmában. Reméljük, hogy mások is érkeznek majd, mert jelenleg csak ketten vagyunk a fokolárban... Reméljük!*

(zene és taps)

Ray: *És megérkezett a harmadik fokolarinó. Most már hárman vannak. Nézzétek! (nevetés és taps)*

Ezek a felvételek megismertetik velünk Mianmar varázsát, amit alig ismerünk. Köszönjük!

8. APRÓ KINCSEKKÉ ALAKULÓ MŰANYAGHEGYEK YANGONBAN (MIANMAR)

Ray: A béke apró konkrét gesztusokból is áll, ahogy Sabrina és Rebecca mesélik szintén Yangonból. Nézzük meg.

Sabrina: *Ezt a műanyagot és más dolgokat is elszállítjuk a CHU CHU-ba, ahol újrahasznosítják, felhasználják különféle művészi és kézműves alkotásokhoz.*

Rebecca: *Minden hónapban igyekszünk műanyagot gyűjteni.*

Sabrina: *Mert Yangonban problémát jelent a műanyag és a környezetszennyezés. Ezért nagy segítség, ha a fiatalok, mint mi is, szétválogatják a szemetet, és újrahasznosítják. Főleg így, hogy aztán hasznos tárgyak készülnek belőle.*

(zene és környezet)

Donna: *Leterítünk egy fémlemezt, majd rátesszük a műanyagot, egyik réteget a másikra, aztán egy másik ilyen fém lappal letakarjuk. Majd az egész átmelegy ezen a két gépen, a lemezelőkön. Az egész műanyag megolvad, és ilyen lapok lesznek belőle, mint ez is.*

Feldaraboljuk aszerint, milyen termék lesz belőle, milyen modellre van szükségünk, és összevarrjuk. Nagyon változatos dolgokat készíthetünk belőle – van itt tolltartó, mobiltok, különböző tartók, bevásárlószatyor. Szennyes kosár, szemetes kosár. Ez gyertyatartó, ide kell tenni a gyertyát, és világít. A fény belülről megvilágítja a színeket... Mint ezt is.

A csoportunk neve: CHU CHU. Ez egy civil szervezet, egy kísérleti jellegű projekt, az anyagi támogatás az Európai Unióból érkezik, a gépek pedig Olaszországból.

A tető gumibroncsokból készült, a fal üvegekből, egy része pedig műanyag flakonokból, melyekbe homokot töltöttünk; a padló törött csempékből. Igen. Itt minden újrahasznosított anyagból van!

(taps)

9. HOGY TUDNÉK MEGBOCSÁTANI A SZERETET NÉLKÜL? (MIANMAR)

Ray: Megújítani a békét. A béke megújítása azt igényli, hogy szeressük az ellenséget, bocsássunk meg... de mindig lehetséges. May Han első alkalommal mesélte el a kamerák előtt a tapasztalatát. Hallgassuk meg.

May Han Eii, Junior Consultant for Public Administration: *A történetem 2007 szeptemberében kezdődött. Abban az időszakban Mianmarban kitört a Sáfrány Forradalom, ahogy mi nevezzük.*

(környezet)

Férjem a demokráciáért küzdő országos Liga tagja volt; és részt vett az Emberi Jogok Védelmének és Előmozdításának Hálójában is. Egy távoleső zónában, egész pontosan Shan államban dolgozott az emberi jogokért.

A kormány elhurcolta otthonról: egy különleges rendőrségről van szó, akiknek a politikai kémkedés a szakterületük. Egyenesen a Yangon börtönbe hurcolták egy évre. Az eljárás után tíz évre ítélték, és Közép-Burmába küldték, ahol nagyon meleg van, Mandalay tartományba, Myingyan városba. Myingyan börtöne a legkegyetlenebb egész Burmában.

Azt hiszem, május 17-én, este fél 9 körül felhívtak telefonon. Egy ismeretlen hang azt mondta: „A férjed nincs jól. Ha látni szeretnéd még utoljára, gyere azonnal Myingyanba”. Semmi magyarázat és ürügy.

Ahogy megláttam a férjemet, megértettem, hogy az utolsó perceiről van szó. Nem tudott beszélni, és azt sem tudta, hogy ott vagyok. Ott ült a rács mögött; újra megszólítottam hangosan, felismerte a hangomat, megmozdította a fejét; Azt mondtam neki: „Itt vagyok. Ne aggódj”. Aztán: „Biztonságban leszel”. Megrázkódott a teste, majd két másodperc múlva meghalt.

Kértem, hogy hadd szállítsam haza a holttestét, mivel katolikus keresztény vagyok, és egyházi szertartás szerint temetjük el. Az őr azonnal írt egy levelet, aláírta a papírokat, és átadta.

Aztán kérték, hogy írjak alá egy másik dokumentumot. Ez egy nyilatkozat volt arról, hogy soha de soha nem fogok vádat emelni, és ha mégis megteszem, letartóztatnak. Alá kellett írnom azt a papírt. Alá kellett írnom, hogy eltemethessem a férjemet.

Aztán a fegyőr azt mondta, hogy majd ők eltemetik. Azt válaszoltam: „Én fogom eltemettetni őt. Önök nem ismerik a vallási szertartásainkat”. Aztán megkérdeztem: „Van a vallásukban szertartás az elhunytak számára?” Meglepődve rám nézett. Azt mondtam: „Ha nem ismeri, ne avatkozzon bele”. Hátralépett. A férjemet elvittem halottaskocsin, és bementem a myingyani templomba.

A temetésén mintegy 300-an vettek részt. Erre nem is számítottam.

A Fokoláre lelkiséget kicsivel a férjem halála előtt ismertem meg, de soha nem magyaráztam el neki. A lelkiség megtanította, hogy jól tegyem a dolgokat, megtanította, hogyan éljem a családban, hogyan éljem a szomszédaimmal, és úgy szeressem a felebarátot, mint saját magamat. Ezért tudom folytatni. Máskülönben képtelen lennék, mert nehéz az élet... sok minden történt velem.

Ha nem ismertem volna meg a lelkiséget, most hogy tudnék megbocsátani azoknak, akik megbántottak? Hogy tudnék megbocsátani? Most tudom, hogyan bocsássak meg.

De a mai napig nem tudom, hogyan felejtsem el, pedig ismerem a lelkiséget...

(taps)

Maggi: Ez igen! Köszönjük, May Han, köszönjük ezt az értékes tapasztalatodat!

Tudjuk, hogy a Fokoláre Mozgalom családja, közössége ott, Mianmarban figyelemmel kíséri a mostani közvetítést. Szeretnénk szívből elmondani nektek, hogy mi is mindannyian ott vagyunk veletek.

10. AZ IRGALMASSÁG BÁTOR GYAKORLÁSA MEGNYITJA A BÉKE ÚTJAIT - BANGUI (KÖZÉP-AFRIKAI KÖZTÁRSASÁG)

Maggi: És most a föld egy másik részére menjünk, Afrika középső részére. A Közép-afrikai Köztársaság rendkívül szép ország, de háborúkon, konfliktusokon ment keresztül, melyeknek még most is vége. Elmentünk, hogy összegyűjtsünk néhány tapasztalatot.

(környezet és zene)

Patrick Moulo: *Az Oubangui folyón vagyunk, a Közép-afrikai Köztársaság legnagyobb folyóján. Az ország Afrika központi részén fekszik. 1960. augusztus 13-án vívta ki függetlenségét. Attól kezdve egy pillanatra sem volt stabil a helyzet az országban.*

2012-től történelme legnehezebb válságát élte át. Elmondhatjuk, hogy teljesen összeomlott a gazdasági rendszere, az egészségügyi és oktatási struktúrái, minden.

Eliane Tondo De Dongo: *Voltak bombázások, lövöldözések, az emberek menekültek. Kimentem, hogy keressem a gyengébbeket, különösen a gyerekeket; így született egy iskola, mely ma több mint 200 gyereknek ad otthont: befogadjuk az árvákat, a legrászorulóbbakat.*

Egyszer csak a gyerekek elkezdtek utánozni a felnőtteket, és háborúdit játszottak. Volt, aki a „Balaka”-kat, és volt aki a „Séléka”-kat utánozta. Felfigyeltem erre. Kértem a gyerekeket, hogy adják oda nekünk a játékfegyvereket, és füzetet, és ceruzákat adunk nekik cserébe, és nagyon örültek. (ének)

Abbé Justin Nary: *Több mint ezer keresztényt fogadtam be a plébániámra, oda menekültek, mert biztonságban érezték magukat.*

A Séléka muzulmán lázadószervezet távozása után elkezdődött félelem az anti-Balaka milícia érkezése miatt. Most a muszlimok rettegtek. Amikor megérkeztek, azonnal több mint ezer muszlimot találtam a plébániámon.

Az anti-Balakák nem hagytak békén bennünket. Folyton azt mondták, hogy engedjem el a muzulmánokat, hogy kiirthassák őket. De szembeszálltam velük, ellenszegültem. Egészen addig a napig, míg paptestvéreimmel nagy döntést kellett hoznunk: elmenjünk vagy ott maradni velük. Mert egyszer csak az anti-Balakák ultimátumot adtak és 40 liter benzint

hoztak. Ha nem engedjük el a muzulmánokat, elégetnek, kivégeznek mindenkit, elégetnek minket és leégetik a plébániát.

Kénytelenek voltunk dönteni, és utoljára misézni ott. Az utolsó misénk alatt eszembe jutott Chiara, a Fokoláre Mozgalom alapítójának élete. Láttam, milyen kapcsolata volt a muzulmánokkal, és feltettem magamban a kérdést: ha most Chiara itt lenne, hogy döntene? Rájöttem, hogy az Úr azt kéri tőlünk, hogy adjuk az életünket ezekért az emberekért, maradjunk ott és védjük meg őket.

Ahogy ezt eldöntöttem, nem sokkal később felhívott telefonon az Afrikai Unió hadseregének vezetője, és tájékoztattott, hogy egy katonai kontingens átmegy Carnot városán. Azonnal mentem, hogy találkozzam velük, és ezekkel a katonákkal mentem vissza a plébániára az ultimátum lejárta előtt 13 perccel, és a jelenlétüknek köszönhetően megmenekültünk. Köszönöm. (zene)

Fidelia Mupungu: *El kell mondanunk, hogy a háború örültségei után, amit Közép-Afrikában átéltünk, egy nagy eseményben is részünk volt, mely megváltoztatta az életünket: a pápa látogatása. Azóta, hogy itt járt a Banguiban, minden megváltozott.*

Pontosan itt, a Szeplőtelen Fogantatás Nagyasszonya székesegyház előtt azt kérte, hogy menjünk át a túlsó partra, kezdjünk új életet a kiengesztelődéssel, az irgalmassággal, a szeretettel, a békével. Változtassuk meg a szívünket, mert az erőszak az emberek szívében születik meg. Itt, a Szent Kapu előtt nyitotta meg a pápa az irgalmasság évét, mely új kezdetet jelentett Közép-Afrika számára.

Amadou Yalo: *Sokan úgy gondolták, hogy a pápa nem juthat el az „5-ös kilométerkőig”, a veszélyes zónáig¹, de kértük Istent, hogy jöjjön el az „5-ös kilométerkőig”. Az Imámmal együtt jött, és egybegyűltek a keresztények és muzulmánok. Nem lehetett észrevenni a különbséget. Libabőrösek lettünk annak láttán, hogy sok idő múltán újra találkoztunk. Nem tudom, hogy fejezzem ki az örömet, nagy ünnep volt. A pápa elment, de attól fogva harmóniában élünk, és nagyon örülünk. (ének)*

Naomie Lonigba: *Szeretnék köszönetet mondani az imátokért és a töletek kapott gondviselésért. A béke visszatért országunkba Ferenc pápának is köszönhetően, aki elhozta nekünk a békét. Néhány térségben még nincs béke. Imádkozzunk ezekért a területekért, és azokért a gen 3-akért is, akik még mindig menekülttáborokban élnek, hogy Isten segítse őket hazatérni.*

(ének és taps)

11. „ÚJÍTSUK MEG A BÉKÉT”: UNESCO székháza, Párizs (Franciaország), 20 évvel azután, hogy Chiara Lubichnak a „Békére nevelésért” díjat adományozták

¹ quartiere musulmano di Bangui, teatro di scontri violenti, ndt

Ray: Sok példát láttunk a békére és a megbocsátásra. 20 évvel ezelőtt az UNESCO, az ENSZ nevelésügyi és kulturális szerve a „Békére nevelésért” díjat adományozta Chiarának. November 15-én – pontosan egy évvel a párizsi, bataclani mészárlás, a világot felrázó egyik legsúlyosabb terrortámadás után -, november 15-én az UNESCO-ban megtartották az „Újítsuk meg a békét” rendezvényt.

(zene és a találkozó képei)

Itt van velünk Jesús Moran, a Fokoláre Mozgalom társelnöke. Te jelen voltál azon az eseményen. Összefoglalnád röviden?

Jesús Morán: Mély pillanat volt ez az UNESCO esemény. 20 évvel azután, hogy átadták Chiarának a díjat, megállapíthattuk, mennyi élet volt, láttuk. Ezek a tapasztalatok a legerősebbek, a béke kultúrájának kézzelfogható jelei, mely terjed a világban az erőszak ellenére; és mennyi reflexió, mennyi párbeszéd, mennyi kezdeményezés!

Tehát, először is megállapíthattuk, mennyi élet van, aztán új indíttatás, hogy még mélyebben folytassuk a megfontolást, intenzívebben a párbeszédet ott, ahol konfliktusok vannak, és hatékonyabb cselekvést.

Természetesen, a béke személyes munka – ahogy láttuk -, valaki azt mondja, hogy „aktív türelemre” van szükség - Mi valójában a világ minden türelmével szeretnénk aktívak lenni a béke építésében, mert hatalmas szükség van rá a világon. De azt gondolom, az igazi remény ezek a tapasztalatok, és még azt mondanám, hogy az az 1200 gen, akik Castelgandolfóban vannak. Bátorság, genek! *(taps)*

12. A FOKOLÁRE MOZGALOM KÖZÖSSÉGE ALGÉRIÁBAN

Maggi: Ott, az UNESCO rendezvényén valaki azt mondta, hogy a vallások a béke erőforrásai és nem problémát jelentenek. Ez gyakran az ellentéte annak, amit gyakran gondolunk, amikor látjuk a vallási fundamentalizmust, az ebből fakadó erőszakot, pusztítást és halált.

Szeretnénk megkérdezni, te mit gondolsz, de előtte nézzünk meg két tanúságtételt Algériából. Ott az egység ideálja már 50 éve jelen van, és létrehozta a szinte teljesen muszlim Fokoláre Mozgalmat.

Hallgassuk meg Mouradot és Samirát.

(zene)

Mourad Bixi, Medico del Lavoro: *Egy fiatal csoport voltunk, és nem tudtuk igazán, mit akarunk; együtt szórakoztunk, és kész. Egyik nap találkoztunk Gérarddal, aki meghívott minket egy teára a lakására. Nem tudtuk, hogy az a fokolár.*

Beszélggettünk; fantasztikusak voltak. Ulisse is köztük volt, akit soha nem fogok elfelejteni.

Még többször „hazamentünk” hozzájuk, beszélgettünk, énekeltünk, szép dalaik voltak, sok mindent elmondtak az életről. Egyre jobban megismertük az Ideált, és betöltött minket, megtanított élni.

Ezek voltak az első kapcsolatok a fokolárral, örültünk, boldogok voltunk, tudni akartuk, hogyan éljük ezt az Ideált. Minden eszközzel igyekeztünk élni. Ennek több mint ötven éve. (zene)

Samira Radjaa, Studentessa: *Samira vagyok, 21 éves. Teljesen elragadtak a Mozgalom egészséges gondolatai, hálás vagyok értük, és bátorsággal töltenek el. Főként az, hogy hidat szeretne építeni az emberek között, erkölcsi és emberi értékeket továbbítani, és mindenféle beállítottságú embert testvéreként egybegyűjteni, főként Allahhoz, Urunkhoz, aki egy. (taps)²*

Maggi: Hallottuk, hogy te nemrégiben...

Jesús Morán: Igen, ott voltam.

Maggi: ... Algériában jártál.

Jesús Morán: Személyesen megismertem Samirát és Mouradot.

Maggi: Mit tapasztaltál ott?

Jesús Morán: Algériában az volt a tapasztalatom, hogy egy próféciát látok, azt láttam, hogy megvalósulóban van a vallásközi egység próféciája. Ebben az értelemben az életem egyik legnagyobb ajándéka volt ez, mert ott nem párbeszédet folytatunk a muszlimokkal, hanem egyek vagyunk a muszlimokkal: egyek Istenben, egyek az új kultúra, a béke kultúrájának építésében. Ez valami egyedülálló, és nagy reményt ad. Tehát, a Fokoláre Mozgalom ottani legutóbbi kongresszusáról is új odaadással indultunk el, hogy egyre erősítjük az egységünket, és a béke szolgálatába állítjuk a világon.

Maggi: Köszönjük!

Ray: Köszönjük, Jesús! (taps)

13. CHIARA LUBICH: A MINDENNAPI CSEPPÜNK

²Stralcio del video documentario, di Donato Chiampi, "L'Ideale dell'unità" - Contributi dall'Algeria per realizzare la fraternità universale.

Ray: Merjünk megbocsátani, újítsuk meg a békét. Sok tanúságtételt hallottunk, melyek Chiara Lubich nagy gondolataiból merítettek ihletet. Most hallgassunk meg egy rövid részletet, ahol Chiara egy brazil fiatallal és egy ecuadori pappal beszélget.

Loppiano, 2003. május 16.³

[...]

Junior: *Ciao Chiara, Junior vagyok Brazíliából.*

Chiara: *Gen vagy?*

Junior: *Igen.*

Chiara: *Igen.*

Junior: *A világban a háborúk és a sok konfliktus miatt sok fiatal elveszíti a békés világ reményét. Mi, genek, hogyan tehetünk konkrétan tanúságot arról, hogy a béke nem utópia, és az egység lehetséges?*

Chiara: *Elsősorban úgy, hogy mi magunk éljük, példát mutatunk a béke építésében, és te tudod, hogy az elhagyott Jézussal mindig eljutunk a békére. Az a fontos, hogy a lehető legkevésbé használjuk ki eszközként. Tehát, a béke bennünk; aztán a béke közöttünk, úgy, hogy Jézus közöttünk van.*

De aztán beszélni is kell a békéről. Amikor az iraki háború volt, emlékeztek, hogy írtam egy levelet az egész világra, és rengeteg, különféle rendezvény, kezdeményezés született, a legkülönbébbek, több köteg faxot kaptam, mert mindenki újságolta: „Én ezt csinálom, én azt, én zárándoklatra megyek, én előadást tartok, én ezt indítom el, én azt...”. Fontos, hogy ne hagyjuk abba, hanem folytonosan ültessük az emberek fülébe: a béke, a béke, a béke. Én ezt tenném.

És mutassuk be a béke tereit is. Amikor a dalotokban arról beszéltek, hogy Loppiano olyan, mint egy oázis, azt írtam ide: be kell mutatni a béke oázisait is, mint amilyen ez a városka. De fontos, hogy mi kezdjük el személyesen. Igen. (taps)

[...]

Don Patrizio: *Patrizio vagyok Ecuadorból.*

Éhség, betegségek, háborúk... igazságtalanság, szegénység, erőszak, kábítószer-függőség: a mai társadalom fájdalmas arcai ezek. Hogyan lehet mindig szeretni és átölelni az elhagyott Jézust ezekben a fájdalmakban?

Chiara: *[...] mindezekben a fájdalmakban?: a kábítószer... ebbe bele fog őrülni! Az éhség, a betegség, a háborúk, az igazságtalanság, a szegénység, az erőszak... Hogy tudja? Azt kell élni, ami a jelen pillanatban jelentkezik... Ma találkozom egy kábítószerrel? Teljes szívvel vele foglalkozom, hisz elég egy, hogy szeressük benne Jézust. Holnap megtudom, hogy*

³ Incontro con i cittadini della Mariapoli Renata (domande n.6 e n.8).

valahol kitört a háború... Imádkozom, felajánlom a misét azért a háborúért, hogy elcsendesedjen. Máskor a szegénységgel találkozok, igyekszik összegyűjteni valamit a plébániája tagjaival együtt, ha van plébániája...

Egyszerre egyet nagy békében.

Teréz anya előtt ott volt – láttam, hogy mi a helyzet Kalkuttában – a szegénység óceánja. [...] tehát, a fájdalom óceánja volt előtte, ahogy Ön is elmondja a kérdésében. Ő azt mondta: „Amit én megtehetek, az csak egy csepp”, de nagy csepp, mert én láttam Teréz anya műveit! Fantasztikusak! A leprásokért, ezért meg azért...; házaik vannak mindenütt, egész Indiában, mégis azt mondta: „Egy csepp...”, igaza volt, hogy azt mondta: „Egy csepp”. Majd hozzátette: „Egy csepp, de ha ezt a cseppet nem adom, hiányozni fog az óceánból”, hiányozni fog. Ezért meg kell tanulnunk tőle, hogy megéljük a mindennapi cseppünket, és ha nem tehetünk többet... Mert ha nem tesszük meg, hiányozni fog, de ha nem tehetünk többet, az az Úr dolga. Ő nem azt akarja, hogy hatalmasok legyünk, akik csodákat művelnek, hanem hogy Isten akaratát tegyük. (taps)

[...]

14. BEFEJEZÉS

Ray: „Adjuk a saját cseppünket”! Ezzel az elhatározással köszönünk el egymástól.

Maggi: És ki tudja, ti mennyi csepről tudnátok beszélni, mennyi cseppet tudnátok megosztani. Küldjétek el! Osszátok meg velünk!

Aztán ennek kapcsán szeretnénk elmondani, hogy a következő kollegamentónk december 17-én, déli 12 órakor lesz. És mivel ez közvetlen karácsony van, szeretnénk kérni, hogy ha valaki szeretne egy rövidfilmet készíteni a saját nyelvén, vagy fényképeket küldeni karácsonyi jókívánságokkal, akkor a következő kollegamentón kifejezhetjük együtt az egész világot átölelő karácsonyi üdvözlésünket!

A legközelebbi viszontlátásra! Sziasztok!